

кої діяльності» (далі – Закон України), було здійснено 43 з 58 міністерств та відомств, якими провадилась розробка проектів регуляторних актів, то планування регуляторної діяльності на 2010 р. з дотриманням відповідних вимог та строків здійснено вже 50 міністерствами та відомствами.

В свою чергу, на регіональному рівні планування діяльності з підготовки проектів регуляторних актів з дотриманням строків проведення цієї роботи як і минулого року здійснено Радою Міністрів Автономної Республіки Крим, усіма обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями.

Згідно затверджених планів загальна кількість запланованих до розробки у 2009 р. проектів регуляторних актів становила 1145, з них центральні органи виконавчої влади – 826 проектів, місцеві органи виконавчої влади – 319 проектів.

Подальший аналіз дотримання принципу передбачуваності регуляторної діяльності як центральних, так і місцевих органів виконавчої влади засвідчив, що розроблення 75% проектів регуляторних актів, наданих на погодження протягом року до Держкомпідприємництва та його територіальних органів, потребувало проведення коригування відповідних планів.

Підсумовуючи зазначене, можна констатувати, що протягом року збережено позитивні тенденції до підвищення кількісних показників дотримання центральними та місцевими органами виконавчої влади вимог та принципів законодавства з питань державної регуляторної діяльності. Разом з тим, потребує підвищення якості виконання регуляторними органами окремих вимог регуляторного законодавства, зокрема планування регуляторної діяльності та здійснення заходів з відстеження результативності дії регуляторних актів.

З проведеного дослідження інституційних, нормативно-правових та регуляторних умов створення сприятливого бізнес-середовища можна зробити висновки, що на сьогодні основними завданнями у цьому напрямку є:

- подальший розвиток інфраструктури підтримки малого та середнього бізнесу;
- залучення інвестицій та новітніх технологій для ефектної діяльності та розвитку малих та середніх підприємств;
- подальше впровадження спрощених механізмів започаткування і виходу із бізнесу, удосконалення роботи Центрив з видачі документів дозвільного характеру у відповідності з Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» та забезпечення ведення Реєстру документів дозвільного характеру;
- забезпечення реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності, недопущення прийняття неефективних та недоцільних регуляторних актів.

Література.

1. Дідківська Л. І. Державне регулювання економіки: навч. посіб. / Дідківська Л. І. Головка Л. С. – К. : Знання, 2007. – 214 с.
2. Закон України від 11 вересня 2003 р. № 1160-IV «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності»; [електронний ресурс] : режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
3. Закон України від 15 травня 2003 р. № 755-IV «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців»; [електронний ресурс] : режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
4. Закон України від 6 вересня 2005 р. № 2806-IV «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності»; [електронний ресурс] : режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.

5. Закон України від 5 квітня 2007 р. № 877-V «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності»; [електронний ресурс] : режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.

6. Інституційна реформа чи надання цільової підтримки? Коментар до проекту закону «Про державну підтримку та стимулювання інвестиційної діяльності», підготовленого Міністерством економіки та з питань Європейської інтеграції // Інститут економічних досліджень та політичних консультацій в Україні; [електронний ресурс] : режим доступу : http://ierpc.org/ierpc/papers/t30_ur.pdf.

7. Інформація про здійснення органами виконавчої влади державної регуляторної політики у 2009 році // Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва; [електронний ресурс] : режим доступу : http://www.dkrp.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=144819&cat_id=33911.

8. Москвін С., Формування сприятливого регуляторного середовища – необхідна умова розвитку ділової та інвестиційної активності в місті // Економічний Часопис-XXI №10?2003; [електронний ресурс] : режим доступу : <http://www.soskin.info/ea.php?pokazold=20031011&n=10&y=2003>.

9. Поліпшення бізнес-середовища в Україні: аналітична доповідь / Міжнародний центр перспективних досліджень. – К. : 2008. – 28 с.

10. Розробка методики моніторингу здійснення державної регуляторної політики місцевими органами виконавчої влади : Анотований звіт НДР / Н. А. Литовська, О. В. Литвінов. – Дніпропетровськ, 2008. – 5 с.

11. Уряд вирішує проблеми, що заважали розвитку малого та середнього бізнесу // Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва; [електронний ресурс] : режим доступу : http://www.dkrp.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=37571.

12. Шемшученко О.Ю. Деякі аспекти економічної політики і правового регулювання у сфері малого бізнесу // Малий і середній бізнес у пошуках місця в стратегії економічного зростання в Україні; [електронний ресурс] : режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/Table/Jalilo19/003.htm>.

УДК 342.724

Сергій Тимофєєв

РОЛЬ ДЕРЖАВИ У ЗАДОВОЛЕННІ ПОТРЕБ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН

В даній статті автором розглядається діяльність державних органів по задоволенню потреб етнонаціональних меншин на території України на сучасному етапі, а також наведено аналіз певних державних зобов'язань перед представниками етнонаціональних меншин.

Ключові слова: етнонаціональні меншини, етнонаціональна політика, етнокультурні потреби, міжнаціональні відносини, національний склад населення.

З проголошенням незалежності Україна стикнулася з проблемою вибору моделі свого етнополітичного розвитку. Орієнтація на гармонійне поєднання інтересів усіх етнічних груп, які проживають у державі, формування умов для їх активної участі в політичному, соціально-економічному й культурному житті суспільства спричинилася до того, що в нашій державі протягом відносно короткого терміну була створена відповідна нормативно-правова база, яка в основному забезпечує баланс і потреби розвитку етнічної більшості й етнічних меншин. Слід зазначити, що статус національних меншин в Україні відповідає визначенню міжнародною спільнотою стандартам, що є результатом роботи цілої низки державних установ.

В сучасній науці проблеми існування в суспільстві етнопонаціональних меншин розглядаються здебільшого з боку вирішення конкретних прикладних питань. Нагальним питанням є всебічний розгляд впливу держави на етнопонаціональну сферу та забезпечення конституційних прав усіх представників населення України, не зважаючи на їх етнопонаціональну приналежність.

Актуальні проблеми осмислення ролі держави у задоволенні потреб етнопонаціональних меншин на сучасному етапі розбудови громадянського суспільства в Україні розглядаються у ґрунтовних роботах В. Андрущенка, В. Антоненка, В. Бебика, І. Варзара, В. Євтуха, І. Кураса, О. Майбороди, О. Мироненка, М. Михальченка, В. Наулка, О. Нельги, В. Ребкала, Ю. Римаренка, Ф. Рудича, В. Солдатенка, М. Степки, П. Толочка, В. Трощинського, І. Усенка, Ю. Шемшученка, М. Шульги та ін.

Метою даної статті є дослідження основних аспектів підтримки задоволення потреб етнопонаціональних меншин в Україні з боку державних органів влади, конкретних дій щодо стабілізації становища в сфері міжетнічних відносин.

Основою для формування державної етнопонаціональної політики стали Декларація про державний суверенітет України, Акт проголошення незалежності України, Декларація прав національностей України, Конституція України, закони України «Про національні меншини в Україні», «Про об'єднання громадян», «Про місцеве самоврядування в Україні», укази Президента України «Про заходи щодо підтримки діяльності національно-культурних товариств», постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України «Цільова галузева програма соціально-духовного відродження ромів України на період до 2006 року», «Комплексні заходи щодо розвитку культур національних меншин України на період до 2005 року», «Заходи щодо державної підтримки збереження культурної спадщини кримських караїмів і кримчаків на період до 2005 року» та ін.

9 грудня 1997 року Верховна Рада України ратифікувала Рамкову конвенцію про захист національних меншин. Відповідно до статті 9 Конституції України ця конвенція стала складовою національного законодавства. Наступним кроком до запровадження міжнародних стандартів у сфері забезпечення прав національних меншин стала ратифікація Європейської хартії регіональних мов або мов меншин у 2003 році [4].

Серед пріоритетних напрямів державної підтримки у задоволенні етнокультурних потреб національних меншин важливими є відродження їхніх звичаїв і традицій, всебічний розвиток мови й освіти, аматорського та професійного мистецтва, охорона і збереження пам'яток їхньої історії та культури, заснування періодичних видань.

Реалізація положень чинного законодавства сприяє активізації процесу створення національно-культурних товариств у регіонах України. Такі всеукраїнські громадські об'єднання, як Асоціація національно-культурних об'єднань України, Українське товариство російської культури «Русь», Єврейська рада України, Асоціація корейців України, Асоціація єврейських організацій і громад України, Спілка поляків Укра-

їни, Демократична спілка угорців України, Всеукраїнське національне культурно-просвітницьке товариство «Русское собрание», Федерація грецьких організацій в Україні, Асоціація болгарських національно-культурних товариств, нагромадили значний досвід суспільної діяльності, спільно з органами виконавчої влади здійснюють заходи, спрямовані на задоволення етнокультурних потреб представників своєї національності, що сприяє усталенню міжетнічної взаємодії та консолідації українського суспільства [7].

В Україні створена розгалужена мережа загальноосвітніх закладів освіти. У державі діють 1880 шкіл із російською мовою навчання, 94 – з румунською, 69 – з угорською, 12 – із кримськотатарською, 4 – з польською, 9 – з молдовською, а також 2242 школи з двома і більше мовами викладання.

Педагогічні кадри для освітніх закладів з вивченням мов національних меншин готують 15 вищих навчальних закладів країни, а також такі приватні вищі заклади освіти, як Міжнародний Соломонів і Слов'янський університети.

За підтримки держави діють 36 культурних центрів та будинків народної творчості, 1166 аматорських колективів національних меншин. Держава організаційно й фінансово сприяє відзначенню днів культури національних меншин, пам'ятних дат, релігійних та обрядових свят. Щороку проводяться масштабні культурно-мистецькі акції: Форум національних культур «Усі ми діти твої, Україно!», Всеукраїнський фестиваль «Ми – українські», Міжнародний циганський фестиваль «Акмала», численні обласні фестивалі румунської, угорської, польської, корейської, молдовської та грецької культур, що здобули визнання не лише в Україні, але й за її межами.

Згідно з чинним законодавством у державі створено умови для задоволення інформаційних запитів національних меншин. Потреби в інформації задовольняють 169 видань, 46 із яких мають загальнодержавну сферу розповсюдження. З них 28 видань виходять виключно мовою певної національної меншини. [1].

Як видно з вищенаведених даних, в Україні приділяється достатньо велика увага вирішенню проблем державного управління етнопонаціональної політики. Однак заходи, що здійснюються державою, не мають системного характеру. Закони та інші нормативно-правові акти розробляються й приймаються неузгоджено та безсистемно.

Існує необхідність у розробленні та прийнятті Концепції державної етнопонаціональної політики, яка би передбачала комплекс правових та етнополітичних засад, підходів й управлінських дій, спрямованих на реалізацію конституційних положень щодо забезпечення прав національних меншин, повернення раніше депортованих, захисту біженців, духовного розвитку суспільства.

Зі свідчень відповідальних за цей напрямок осіб міністерства, загалом ситуацію з фінансуванням напрямків, пов'язаних із етнопонаціональними проблемами, можна назвати задовільною.

Фінансування цих програм, так само як, у принципі, і більшості бюджетних програм, відбувається за класичним сценарієм. Відповідальний відділ формує перелік заходів, які плануються, згодом цей план подається на розгляд міністра, який його затверджує і подає в Міністерство фінансів для розгляду. Після розгляду в Міністерстві фінансів подається відповідна сума асигнувань для освоєння [5, с. 35–37].

Розглянемо детально кожен із цих стадій фінансування. За своїми програмами Міністерство культури та мистецтв співпрацює з 35 всеукраїнськими громадськими організаціями, провідними серед яких є «Україна і світ» та товариство «Просвіта». Це стосується як програми «Заходи щодо встановлення культурних зв'язків з українською діаспорою», так і програми «Заходи з відтворення культури національних меншин». Ці громадські організації формують перелік заходів, які вони вважають необхідними для виконання (в основному це конференції, виставки, семінари, видання підручників тощо), та подають його у відділ з пи-

тань культури етносів України та української діаспори Міністерства культури і мистецтв України. У відділі вся інформація узагальнюється й у вигляді плану подається на затвердження міністрові культури, після чого план потрапляє до Міністерства фінансів. У Мінфіні його розглядають і затверджують план асигнувань, виходячи з обсягу можливо-го фінансування.

Позитивним правовим чинником розвитку етнонаціональної сфери є створення умов та надання можливості представникам різних національностей відроджувати та зберігати свою етнічну самобутність, мову культуру, традиції, звичаї і обряди [3].

Ці позитивні тенденції слід закріплювати на практиці і поглиблювати. Нині для цього, як стверджують в Державному комітеті у справах національностей та релігій, є все. Відповідно сформовано політико-правову базу, практичний досвід, відповідні державні інституції, які забезпечують реалізацію державної етнонаціональної політики та досвідчені фахівці.

Державний комітет України у справах національностей та релігій розпочав свою роботу з 27 березня 2007 р. Відповідно до затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14 лютого 2007 року № 201 Положення, діяльність цього центрального органу виконавчої влади спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України. Комітет утворився на принципово новій моделі реалізації своїх цілей, завдань та функцій.

Згідно із пунктом 6 Положення Держкомнацрелігій здійснює свої повноваження безпосередньо та через підпорядковані йому органи міграційної служби, а також відповідні органи Автономної Республіки Крим, структурні підрозділи у справах національностей та релігій обласних, Київської та Севастопольської міськдержадміністрацій.

Основними завданнями Комітету є участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері міжнаціональних відносин, забезпечення захисту прав національних меншин та забезпечення їх етнотовних потреб.

Для здійснення послідовної політики щодо задоволення етнотовних потреб національних меншин в Україні, координації діяльності з питань реалізації положень Європейської хартії регіональних мов або мов меншин, у структурі Департаменту у справах національностей та інформаційно-го забезпечення Держкомнацрелігій України створено окремих Відділ з питань реалізації Хартії.

Нагальним завданням для всіх органів державної влади та громадських організацій є переведення у практичну площину виконання положень законів, Конституції України, рішень Кабінету Міністрів України з питань забезпечення прав національних меншин, створення належних умов для підтримки діяльності їх національно-культурних товариств.

Зі свого боку, Держкомнацрелігій як центральний орган виконавчої влади має зосередити увагу, зокрема на удосконаленні законодавства України, що регулює сферу міжнаціональних відносин та адаптації його до міжнародних стандартів та вимог Європейського Союзу.

Основна увага в діяльності Держкомнацрелігій приділятиметься удосконаленню правової бази, що регулює сферу міжнаціональних відносин, тобто в проекті розробка як нових законодавчих актів, так і внесення змін до чинних.

У найближчих планах Комітету – завершення розробки проекту Закону України «Про Концепцію державної етнонаціональної політики України», внесення змін до Закону України «Про національні меншини в Україні» та «Про механізм реалізації положень Європейської хартії регіональних мов або мов меншин в Україні», а також розробка законопроекту про мовні права національних меншин.

Також серед пріоритетних завдань Комітету є звернення з пропозицією до Кабінету Міністрів України щодо відновлення у структурі обласних державних адміністрацій підрозділів у справах національностей та релігій, які було лік-

відовано дещо раніше, що було результатом неузгодженості між місцевими державними адміністраціями та центральними органами влади [6].

Наведене вище дає підстави зробити такі висновки:

- регіональні органи виконавчої влади ведуть постійний моніторинг стану міжнаціональних відносин (власне, це доводить той факт, що всі наведені в підрозділі дані отримані від органів державної влади різних рівнів);
- загалом у регіонах України ситуація із забезпеченням культурно-освітніх прав національних меншин є задовільною;
- у своїй діяльності щодо підтримання діалогу між етнічними спільнотами, а також між етнічними спільнотами і органами влади та місцевого самоврядування органи регіональної влади зосередилися в основному на підтримці культурної діяльності громадських організацій етнічних спільнот;
- на виконання рішень центральних органів влади України щодо підтримання національної злагоди регіональні органи виконавчої влади проводять інформаційно-роз'яснювальну роботу серед громадських організацій етнічних спільнот (хоча дієвість та результати цієї роботи важко оцінити, виходячи з офіційних повідомлень);
- немає жодних підстав стверджувати про неналежне дотримання політичних прав громадян різних національностей стосовно представлення їх в органах влади різних рівнів;
- висвітлення у засобах масової інформації на місцевому рівні національних проблем та питань життя національних меншин обмежується друкованими засобами масової інформації, засновниками яких є переважно національні спілки, а також державними телерадіо компаніями, які фінансуються в рамках національного та місцевих бюджетів, що може спричинити певні обмеження в доступі до інформації, пов'язані з недостатнім фінансуванням [2, 112-113].

Серед пропозицій, що могли би реально покращити роботу на даному етапі, перше місце посідає реалізація ідеї створення міжвідомчого органу. На першому етапі цей орган мав би проаналізувати ефективність роботи всіх державних органів, задіяних у цій сфері, а в подальшому, здійснював би координацію діяльності всіх органів влади, залучених до процесу підтримки національних меншин у нашій державі. Його створення, зокрема, може сприяти оперативному забезпеченню виконання зобов'язань, які стоять перед державою в цій сфері. Також на нього можна було би покласти відповідальність за ефективність витрачання державних коштів, що зробить такий контроль більш дієвим, оскільки представники різних органів влади будуть зацікавлені в прозорості процесу фінансування цього напрямку всіма відомствами через колективну відповідальність. Крім того, такий орган міг би розробити методичку відбору проектів та пріоритетні напрями, за якими реалізовуватимуться основні заходи з підтримки національних меншин. Серед іншого, поява такого органу могла би покращити процеси підготовки та внесення проектів програм соціально-економічного і культурного розвитку відповідно до районів та областей в місцях компактного проживання національних меншин, а також удосконалити програми їх національно-культурного розвитку. Це дасть можливість безпосередньо на основі отриманої інформації з регіонів визначати комплекс першочергових завдань і не розпорошувати кошти на дрібні проекти, що мають низьку ефективність і практично ніяк не впливають на ситуацію з підтримкою національних меншин в Україні [1].

Разом із тим, як ми зазначали, такий орган буде потрібен тільки на сьогоднішньому етапі, а в подальшому більш ефективним шляхом було би створення або передача вже існуючому державному органу всіх повноважень та всього

обсягу фінансування і, відповідно, всієї відповідальності за здійснення єдиної, системної державної політики з підтримки національних меншин. Перевага такого кроку проявляється вже в тому, що зменшуються інституційні видатки на утримання державного апарату різних відомств.

Серед інших проблем, що сьогодні не вирішуються державою, – підтримка тих, хто хоче отримати українське громадянство. Мова ведеться передусім про відсутність чітко спланованої державної політики щодо організації для таких людей шкіл (курсів) з вивчення української мови та історії України. Ця проблема ніколи не втрапить своєї актуальності, оскільки Україна є транзитною державою для безлічі людей, які йдуть до можливої Європи в пошуках кращої долі, однак не всі вони туди потрапляють, тож значна частина їх оселяється в Україні. Близько 20% тих, хто залишається, хочуть стати громадянами нашої держави. А те, наскільки вдало і безконфліктно наше суспільство буде спроможне розв'язувати цю проблему, адаптуючи новоприбульців, напевно, залежатиме вкраз від того, наскільки вони знатимуть нашу історію, мову, культуру. Країни Західної Європи вже накопичили певний досвід у цій сфері, який міг би бути використаний і нашою державою.

Отже, українська влада, якщо вона не бажає знову постати перед фактом, коли щось міняти вже запізно і потрібно лише пристосовуватися, повинна зробити все можливе для підтримки таких людей. Загалом ж попри певні недоліки державні органи влади здійснюють достатньо великий вплив на становище в етнопонаціональній сфері та сприяють задоволенню потреб етнопонаціональних меншин.

Подальшого дослідження та прикладної розробки у тематиці, присвяченій ролі держави у задоволенні потреб етнопонаціональних меншин, вбачається у проектуванні найбільш сприятливих схем розвитку взаємовідносин між державою та етнопонаціональними меншинами із використанням провідного закордонного досвіду.

Література.

1. Антонюк О. Етнополітичний менеджмент: теоретичне обґрунтування та емпірична реальність (початок). // Персонал. – 2007. – № 6. – С. 21–28.
2. Беліцер Н. В., Бугаєв С. В., Варивода Я. О., Євтух В. Б., Кравець Т. А. Актуальні питання вітчизняної етнополітики: шляхи модернізації, врахування міжнародного досвіду / Ю. Тищенко (заг. ред.). — К. : Український незалежний центр політичних досліджень, 2004. — 312 с.
3. Євтух В. Концептуальні засади вирішення етнопонаціональних проблем // Політичний менеджмент. – №5 (26) (жовтень 2007). – С. 46–53.
4. Котигоренко В. Становлення державного етнополітичного менеджменту в Україні // Політичний менеджмент. – 2004. – № 6(9). – С. 48–63.
5. Матеріали всеукраїнської конференції «Міжнародні взаємини в Україні: питання інформаційного простору», м. Київ, 14 лютого 2006 р. [Текст] : зб. / Міжнародні взаємини в Україні: питання інформаційного простору, всеукр. конф. (2006; Київ); упоряд. С. Бугаєв. – К. : Укр. незалеж. центр політ. дослідж., 2006. – 71 с.
6. Основні завдання Державного комітету України у справах національностей та релігій [Електронний ресурс] : Режим доступу: http://www.scnm.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=48845&cat_id=42187 – Назва з екрану.
7. Український етнополітичний менеджмент: специфіка, здобутки, проблеми [Електронний ресурс] : О. Майборода // Диалог. ua. – 11 грудня 2006 р. – Режим доступу до журн.: http://dialogs.org.ua/project_ua_full.php?m_id=8771 – Назва з екрану.

УДК 334.7

Роман Тихончук

УПРАВЛІННЯ АКЦІОНЕРНИМ ТОВАРИСТВОМ ЗА РУБЕЖЕМ

Стаття присвячена управлінським аспектам діяльності акціонерного суспільства. Становлення ринкової економіки веде до розвитку організаційно-правової форми господарської діяльності у вигляді акціонерного суспільства та до проблем ефективного управління ним.

Ключові слова: акціонерне суспільство, правове регулювання, законодавство, наглядова рада, акція, виконавський орган, управління, господарська діяльність.

Сучасний розвиток ринкової економіки пов'язаний з поширенням організаційно-правових форм, якими є акціонерні товариства. Це пов'язано з функціонуванням приватної власності, коли корпоративні інтереси осіб співпадають при досягненні конкретної мети. Проте діюча практика та чинне законодавство мають певні вади в цьому напрямку, що потребує удосконалення державного регулювання діяльності акціонерних товариств з урахуванням накопиченого досвіду в інших країнах. Тому залучення досвіду зарубіжжя має рацію для подальшого удосконалення діяльності акціонерної форми функціонування капіталу.

Становлення та розвиток акціонерної форми економічної діяльності досліджувалися численними науковцями: Т. В. Кашаніною, Є. Р. Кибенко, В. В. Лаптевим, В. К. Мамутовим, И. В. Спасибо-Фатєєвою, Я. І. Функом, О. М. Винник, В. С. Щербиною та іншими.

Метою даної статті є дослідження досвіду з управління акціонерною формою капіталу розвинутих країн та країн зі східним рівнем розвитку на предмет важливості його використання в національній економіці України.

Акціонерне товариство є однією із організаційно-правових форм ведення підприємницької діяльності, яка історично себе виправдала. В умовах розвитку ринкової економіки у юридичній та економічній літературі приділяється увага різним аспектам діяльності акціонерних товариств. Одним із напрямків такої зацікавленості виступають правові проблеми управління акціонерним товариством, як з боку товариства, так і регулювання з боку державного управління.

Засади державного управління акціонерним товариством будуються на основі ефективності функціонування господарської діяльності та самого менеджменту. Тому в основі діяльності акціонерного товариства лежить розщепленість власності та управління нею.

Така розщепленість власності на елементи володіння та управління капіталом припускає, що акціонер володіючи частиною майна товариства, не має права вести справи товариства. Право управління делегується ним виконавчому органу товариства, який здійснює оперативно-господарську діяльність на засадах виконавчо-распорядчої діяльності. Його основна функція – це ефективно управління власністю акціонерів.

Це припускає невтручання загальних зборів акціонерів у здійснення виконавчим органом своїх повноважень щодо ведення справ товариства. Загальні збори акціонерів є органом управління, що визначає стратегію, засади діяльності товариства, а тому є носієм представницької влади в товаристві, що визначає засади корпоративних відносин в структурі товариства. Виконавчий орган є виборчим органом управління товариства та носієм керованості суспільства.

постановка проблеми

аналіз останніх досліджень і публікацій

основного матеріалу

ВИСНОВКИ

МЕТА